

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/152/2020
Identifikačné číslo spisu: 1714210938
Dátum vydania rozhodnutia: 13.07.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1714210938.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu FactoFin Plus, spol. s r.o., so sídlom Šamorínska 10, Bratislava, IČO: 46 335 021, právne zastúpený JUDr. Tomáš Balážik, advokát, so sídlom Šamorínska č. 10, Bratislava, 821 06, proti žalovaným 1/ T. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, L. R., 2/ T. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, L. R., obaja právne zastúpení ADVOKA, s.r.o. so sídlom Komárnická 36, Bratislava, IČO: 44 449 615, v konaní o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 9 C 140/2014, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 137/2018-117, 14 Co 138/2018 zo dňa 5. novembra 2019, taktó

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len súd prvej inštancie) uznesením zo dňa 15.03.2016, č. k. 9C/140/2014-60 zamietol návrhy žalovaných zo dňa 14.07.2015 a zo dňa 09.03.2016, ktorými žalovaní v 1. a 2. rade navrhli súdu, aby konanie vedené pod sp. zn. 9C 140/2014 prerušil do právoplatného skončenia súdnych konaní o vylúčení veci z exekúcie, o vylúčení výťažku z dražby a ukončenia exekučného konania; ako aj do skončenia konania o obnovu konania vedeného na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 8C/1/2016. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie tým, že po preštudovaní spisov vedených pod sp. zn. 15Er/1679/2008 a sp. zn. 8C 1/2016 mal za to, že neprebíha iné súdne konanie, v ktorom by sa riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu v tomto konaní o vypratanie nehnuteľnosti, nakoľko vec (nehnuteľnosť) bola právoplatne uznaná, že spadá do exekúcie a obnova konania vedená na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 8C/1/2016 nebola ešte ani povolená, a preto nie je dôvod, aby bolo konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku prerušené.

2. Rozsudkom zo dňa 15.03.2016, č. k. 9C/140/2014-62, súd prvej inštancie uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť vypratať nehnuteľnosť - rodinný dom nezapísaný na LV č. XXX, v katastri nehnuteľnosti vedenom Okresným úradom Pezinok, katastrálny odbor, okres T., obec L. R., kat.

územie W., postavený na pozemku parcela č. XX (parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape) - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 268 m², spolu s pozemkom zapísaným na LV č. XXX, v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Pezinok, katastrálny odbor, okres T., obec L. R., kat. územie W., parc. č. XX (parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape) - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 268 m² a tento rodinný dom spolu s pozemkom protokolárne odovzdať žalobcovi v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 151 ods. 7 OSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v merite veci po právnej stránke odôvodnil podľa § 123, § 126 ods. 1 a 132 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. - Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), a vecne tým, že vykonaným dokazovaním zistil, že na liste vlastníctva č. XXX zo dňa 10.12.2014 pre okres T., obec L. R., katastrálne územie W., je zapísaný pozemok parcela registra C s parcelným č. XX, zastavané plochy a nádvoría vo výmere 268 m² a tento je vlastnícky vedený na žalovaných v I. a 2. rade. Na tomto liste vlastníctva je vyznačená plomba na základe záznamu ZOI 6/2013. V časti C tohto listu vlastníctva sú uvedené ťarchy, okrem iného i exekučný príkaz predajom nehnuteľnosti EX 1644/01. Zo zápisnice o udelení príklepu na dražbe nehnuteľnosti súd zistil, že dňa 25.02.2013 sa uskutočnila exekúcia dražbou predmetných nehnuteľností, ktorej sa zúčastnili dvaja dražitelia. Súdna exekútorka Mgr. Katarína Szabóová vydražené nehnuteľnosti príklepom udelila žalobcovi, ktorý urobil najvyššie podanie vo výške 91.500,- eur. Z uznesenia Okresného súdu Pezinok č. k. 15Er 1679/2008-203 zo dňa 03.04.2013, právoplatného dňa 06.05.2013, mal súd prvej inštancie zistené, že príklep udelený súdnou exekútorkou žalobcovi na dražbe nehnuteľností, ktorá sa konala dňa 25.02.2013, bol súdom schválený. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 27.03.2013, č. k. 10C/315/2012-55, právoplatným dňa 15.12.2015, súd zamietol návrh žalobcu L. Q., ktorým sa tento domáhal vylúčenia rodinného domu postaveného na pozemku s parcelným č. XX v katastrálnom území W. z exekúcie vedenej súdnou exekútorkou Mgr. Katarínou Baňarovou pod číslom EX 1644/01 V odôvodnení tohto rozsudku súd, inter alia, uviedol, že zo všetkých tvrdení žalobcu napokon vyplynulo, že sa podaným návrhom snažil iba oddialiť výkon rozhodnutia proti povinnému T. F. s vopred zjavným neúspechom vo veci.

4. Na základe týchto zistení dospel súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti podanej žaloby, nakoľko žalobca na základe príklepu udeleného súdnym exekútorom, ktorý bol neskôr právoplatne schválený súdom, sa stal vlastníkom predmetných vydražených nehnuteľností, ktoré v súčasnosti užívajú žalovaní, čím žalobcovi bránia vo výkone jeho vlastníckeho práva a žalobca nemôže predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Nakoľko žalovaní vydražené nehnuteľnosti neopustili dobrovoľne, súd prvej inštancie im uložil povinnosť predmetné nehnuteľnosti v stanovenej lehote vypratáť a tieto protokolárne odovzdať žalobcovi.

5. Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Bratislave (ďalej aj odvolací súd) rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil. Druhým výrokom uznesenie okresného súdu zo dňa 15.3.2016 č. k. 9 C 140/2014-60 potvrdil. Žalobcovi priznal nárok proti žalovaným 1/ a 2/ na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Odvolací súd po preskúmaní odvolacích námietok žalovaných a po oboznámením sa s celým obsahom spisu dospel k záveru, že nie je dôvod napadnutý rozsudok a ani uznesenie zmeniť alebo zrušiť. Prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, konštatoval, že súd prvej inštancie v posudzovanej veci vykonal dostatočné dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzali žalovaní na svoju obranu, pričom zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 132 OSP (procesný predpis účinný v čase rozhodovania súdu prvej inštancie) dospel k správnym skutkovým záverom relevantným pre právne posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Súd prvej inštancie ich posúdil súhrnne, a dostatočne ich aj vyhodnotil. Na takto ustálený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, a svoje dôvody, pre ktoré podanej žalobe vyhovel, aj v súlade s § 157 ods. 2 OSP riadne a presvedčivo odôvodnil. V

odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie vecí, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán, a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania. Rozsudok súdu prvej inštancie tak dostatočne jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne relevantné otázky, pre ktoré bolo potrebné poskytnúť ochranu vlastníkovi nehnuteľnosti. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia bolo dostatočne vyčerpávajúce preto odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožnil s poukazom na § 387 ods. 2 CSP.

7. Odvolací súd uviedol, že v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť, alebo okolnosť. Svoj právny záver súd prvej inštancie dostatočným spôsobom odôvodnil, keď poukázal na ust. § 126 OZ, v zmysle ktorého vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnené zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje. Súd prvej inštancie správne poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že vlastníkom nehnuteľnosti, ktorých vypratania sa žalobca voči žalovaným domáha, je nepochybne žalobca, ktorý nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam tzv. „privilegovaným” spôsobom v zmysle § 132 ods. 1 OZ. Udelením príklepu zo strany povereného súdneho exekútora a následným schválením príklepu zo strany súdu, pri splnení podmienok podľa ustanovenia § 150 Exekučného poriadku (zákona č. 233/1995 Z. z.), sa totižto žalobca stal vlastníkom vydražených nehnuteľností ku dňu udelenia príklepu, t. j. ku dňu 25.02.2013. Súd prvej inštancie preto v sporovom konaní ani nemal inú možnosť, ako túto skutočnosť rešpektovať.

8. Z konania pred súdom prvej inštancie nevyplývajú iné, než napadnutým rozsudkom vyslovené právne závery o preukázaní vlastníckeho práva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam, o neoprávnených zásahoch do vlastníckeho práva žalobcu užívaním nehnuteľností žalovanými a o potrebe ochrany vlastníckeho práva žalobcu (§ 126 ods. 1 OZ). V odvolaniach uvedené argumenty žalovaných nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu vecí.

9. Podľa názoru odvolacieho súdu neobstoí odvolacia námietka žalovaných o procesnej vade v postupe súdu prvej inštancie spočívajúcej v tom, že v ten istý deň, kedy súd rozhodoval vo veci samej, zamietol návrh na prerušenie konania z dôvodu, že neprebíha konanie, v ktorom by sa riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, a toto rozhodnutie im nedoručil a nevyčkal, či ho žalovaní napadnú odvolaním. Podľa žalovaných im súd „týmto úkonom zneprístupnil možnosť obrany na súde” (bolo im odňaté právo konať pred súdom).

10. Ako zistil odvolací súd z obsahu spisu, žalobu spolu s prílohami doručil súd prvej inštancie žalovanému v 1. rade dňa 07.07.2015 a žalovanej v 2. rade dňa 01.07.2015 spolu s výzvou, aby sa k nej v lehote 15 dní písomne vyjadrili. Žalovaní na žalobu reagovali písomným podaním zo dňa 14.07.2015, v ktorom súdu navrhli, aby konanie vedené pod sp. zn. 9C/140/2014 prerušil do času skončenia súdnych konaní o vylúčenie vecí z exekúcie sp. zn. 10C/315/2012 a do ukončenia exekučného konania sp. zn. 15Er/1679/2008, vedených na Okresnom súde Pezinok, ako aj do skončenia konania o vylúčenie výťažku z dražby vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C/275/2013.

10.1. Súd prvej inštancie vydal vo veci dňa 24.08.2015 rozkaz na plnenie č. k. 90140/2014-42, proti ktorému podali žalovaní odpor, v ktorom navrhli konanie prerušiť na čas do rozhodnutia súdu o vylúčenie vecí z exekúcie, konanie ktoré nebolo právoplatne skončené. Vykonanie exekúcie nespochybnili, namietli však, že bola vykonaná v rozpore so zákonom. Uviedli tiež, že na OO PZ v Pezinku je vedené trestné konanie, kde polícia preskúmava, či v exekučnom konaní neprišlo k spáchaniu trestného činu. Namietli tiež, že nie sú vlastníkami rodinného domu, ktorý má byť vypratý, a jeho vlastníkom je Ľ. Q., bytom v T.. Napriek tomu, že T. F. v čase dražby bol vlastníkom rodinného domu, ktorý má byť vypratý, exekútor podľa jeho rozhodnutia tento dom odpredal. Exekúcia sa viedla voči T. F.. Ľ. Q. nebol účastný exekučného konania z dôvodu, že nebol dlžníkom oprávneného. V prípade,

ak bude nehnuteľnosť vylúčená z exekúcie z dôvodu, že povinný nebol vlastníkom nehnuteľností, je predmetný návrh nedôvodný a súd bude povinný návrh zamietnuť.

10.2. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie na deň 15.03.2016 o 8,30 hod., pričom predvolanie na pojednávanie spolu s procesným poučením (okrem iného aj v zmysle § 120 ods. 4 OSP) bolo žalovanému v 1. rade doručené dňa 16.02.2016 (podľa § 46 ods. 2 OSP) a žalovanej v 2. rade dňa 27.01.2016, ktorá si ho riadne prevzala. Podaním doručeným súdu dňa 09.03.2016, žalovaná v 2. rade navrhla, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 9C/140/2014 prerušil z dôvodu, že rozhodnutie vo veci je podmienené vlastníctvom k nehnuteľnosti, a to rodinnému domu, v ktorom bývajú. Uviedla, že domnelý vlastníak rodinného domu L. Q. podal na Okresnom súde Pezinok návrh na obnovu konania z dôvodu, že po právoplatnom skončení veci vyšli najavo nové skutočnosti, a to, že rozhodnutie o kolaudácii rodinného domu, ktorý bol predmetom exekúcie, nebol skolaudovaný a pracovník Mestského úradu Svätý Jur označil rozhodnutie o kolaudácii v rozpore so skutočným stavom. Konanie sa vedie na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 8C/1/2016. Zároveň žiadala o pripojenie uvedeného súdneho spisu. Ďalej uviedla, že dom nemohol byť kolaudovaný, pretože nebol dokončený a dodnes dom nie je stavebne dokončený. Žalovaná v 2. rade ďalej uviedla, že jej manžel T. F. je v tomto čase mimo územia SR, pretože je zamestnaný v zahraničí, kde aj vykonáva prácu, a zamestnávateľ ho na tento termín neuvolnil. Žiadne dôkazy na preukázanie týchto svojich tvrdení však súdu nepredložila. Zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 15.03.2016 vyplýva, že pojednávanie sa uskutočnilo v neprítomnosti žalovaných. Po otvorení pojednávania a prednese žaloby právnym zástupcom žalobcu a po vykonanom dokazovaní, bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrhy žalovaných na prerušenie konania zo dňa 14.07.2015 a zo dňa 09.03.2006. Toto svoje rozhodnutie súd prvej inštancie aj stručne odôvodnil. Následne, po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania, bol vo veci samej vyhlásený rozsudok.

11. Odvolací súd konštatoval, že len z označenia podania žalovanej v 2. rade zo dňa 09.03.2016 vyplýva, že o odročenie pojednávania žiadala v súvislosti so žiadosťou o prerušenie konania. Žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by mohlo byť pojednávanie odročené, neuviedla. Súd prvej inštancie potom mohol vec prejednať aj v neprítomnosti riadne predvolaných žalovaných a vo veci rozhodnúť, prihliadajúc na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Tiež zdôraznil, že ust. § 109 ods. 2 písm. c) OSP (v čase konania súdu prvej inštancie) upravovalo tzv. fakultatívne prerušenie konania, ktoré nebolo pre samotné konanie nevyhnutné. Toto ustanovenie dopadalo na procesné situácie, v ktorých súd mohol konanie prerušiť, ale nemusel tak urobiť. Prerušenie konania podľa tohto zákonného ustanovenia bolo na úvahe súdu a bolo upravené len ako procesná možnosť súdu, nie však ako jeho povinnosť. Nevyhnutným predpokladom pre prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP však bolo, že v inom prebiehajúcim konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie. Pokiaľ teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že neprebíha žiadne iné súdne konanie, v ktorom by sa riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu v tomto konaní o vypratanie nehnuteľnosti, potom v súlade so zákonom aj zamietol návrhy žalovaných na prerušenie konania. S jeho závermi sa v celom rozsahu stotožnil aj odvolací súd, nakoľko konanie o vylúčení veci z exekúcie, vedené pod sp. zn. 10C/315/2012, bolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už právoplatne skončené (15.12.2015).

12. Čo sa týka konania o žalobe na obnovu konania, vedeného na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 8C/1/2016, v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhov žalovaných na prerušenie konania (15.03.2016), nebolo o tejto žalobe L. Q. rozhodnuté, na čo poukázal aj súd prvej inštancie vo svojom uznesení. Odvolací súd poukázal na to, že pre súd prvej inštancie, ako aj pre odvolací súd je záväzný skutkový stav zistený v čase vyhlásenia rozhodnutia. Znamená to, že hoci odvolací súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa stavu, ktorý tu bol v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, musí aj odvolací súd rešpektovať zásadu viazanosti súdu stavom v čase vyhlásenia rozsudku, t. j. musí zohľadniť všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie, ku ktorým došlo od vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu považoval odvolací súd za potrebné uviesť ešte aj to, že rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 14.03.2018, č. k. 8C/1/2016-56, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.08.2018, sp. zn. 7Co/180/2018, bola žaloba na obnovu konania zamietnutá. Uvedené zistenia viedli odvolací súd k záveru, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý v ten istý deň rozhodol o zamietnutí návrhu žalovaných na prerušenie konania, ako aj vo veci samej, nedošlo k odňatiu práva žalovaných konať pred súdom. Návrhy žalovaných na prerušenie konania boli zjavne podané len účelovo, lebo v žiadnom súdnom, ani exekučnom konaní sa neriešila

otázka, ktorá mohla mať význam pre rozhodnutie v konaní o vypratanie vydraženej nehnuteľnosti. Bolo treba si uvedomiť, že žalobca ako vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, sa stal vlastníkom vydražených nehnuteľností ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie - T. F., ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností, spolu s jeho manželkou, ako vlastník.

13. Žalovaní mali v konaní pred súdom prvej inštancie možnosť uplatňovať všetky svoje procesné práva. Riadne im bola doručená žaloba s prílohami, ku ktorej sa mohli vyjadriť s cieľom ovplyvniť výsledok súdneho konania. Taktiež mali dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania, ako aj možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, a zúčastniť sa nariadeného pojednávania, právo ktoré však nevyužili. Súd prvej inštancie zjavne svoj postup v konaní podriadil zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 OSP) a hospodárnosti konania. O realizáciu svojich procesných práv v rámci súdneho pojednávania sa obrali sami žalovaní svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Pokiaľ teda v prejednávanej veci súd prvej inštancie rozhodol o účelových návrhoch žalovaných na prerušenie konania, a následne aj vo veci samej, uvedený postup nie je vadou (§ 380 ods. 2 CSP), ktorá by v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, teda nedisponuje intenzitou potrebnou pre konštatovanie relevantného porušenia procesného práva sporovej strany - žalovaných v 1. a 2. rade.

14. Proti rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/. Žalovaní 1/ a 2/ uvádzajú, že Okresný súd Pezinok ako aj Krajský súd v Bratislave v daných súvislostiach postupovali hrubo v rozpore s § 162 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého súd musí konanie prerušiť ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v danom prípade v danom konaní oprávnený riešiť. Namietali, že žalobca v čase vedenia súdneho procesu dokladom o svojom vlastníctve nedisponoval. Súdny oboch inštancií o tomto nedostatku vedeli, ale právne korektné sa s ním nevysporiadali. Žalobca dodnes nie je v postavení kvalifikovaného vlastníka nehnuteľností. Okresný a krajský súd nerešpektovali jasnú a jednoznačnú prerekvizitu § 126 Občianskeho zákonníka a súčasne porušili príkaz podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Podľa názoru dovolateľov vznikol priam absurdný stav, kedy žalovaní 1/ a 2/ by sa mali vystaňovať z rodinného domu, no žalobca sa tam nedostane, lebo by okupoval cudziu nehnuteľnú vec. Namietali neférovosť procesu pred okresným a krajským súdom, ktorá neférovosť zakladá aj porušenie princípu ich rovnosti pred súdom.

15. Podľa dovolateľov rozhodnutie okresného súdu aj krajského súdu predstavuje na strane žalovaných 1/ a 2/ porušenie ich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Úvaha súdov, že vlastníctvo nehnuteľnej veci sa nadobudne výsledkom v exekučnej dražbe je scestná. Rovnako je nemiestne rozhodnutie týchto súdov o vyprataní nehnuteľností v situácii, že ešte len prebieha konanie o neplatnosti dražby. Taktiež poukázali na to, že všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou garantovaných základných práv a slobôd.

15.1. Súdny v danom prípade použili chybný výklad práva, nedodrжали ním uloženú ústavnoprávnu povinnosť dostatočne reagovať na ťažiskové argumenty žalovaných 1/ a 2/. Citované rozsudky nie sú odôvodnené tak, aby nebolo porušené právo žalovaných 1/ a 2/ na spravodlivý súdny proces podľa Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Podľa názoru žalovaných obidve rozhodnutia nie sú v dostatočnej miere odôvodnené. Mali za to, že tieto sú nepreskúmateľné. Pritom poukázali aj na rozhodnutia IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 119/2003, III. ÚS 209/2004. Citované rozhodnutia v podstate vyvlastnili manželov F., porušili ich ústavou garantované právo vlastníka. Oba rozsudky im popreli premisu ust. § 126 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého podmienkou je, že žalobca musí preukázať svoje vlastnícke právo relevantnou verejnou listinou. Žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že predkladané dovolanie je koncipované v intenciách § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa názoru žalovaných 1/ a 2/ súdny chybné prisúdili

nehnutelnosť nevladníkovi - žalobcovi. Vzhľadom na uvedené navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaní 1/ a 2/ navrhli aj odklad právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku. Tento návrh odôvodnili z dôvodu ochrany ich práv, keďže podľa citovaných súdnych titulov by vznikli masívne škody, ktoré by smerovali k nezvratnému stavu.

16. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalobca. Uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že vlastníkom nehnuteľnosti, ktorých vypratania sa žalobca domáhal je nepochybne žalobca, ktorý nadobudol vlastnícke právo privilegovaným spôsobom v zmysle § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal aj s návrhom žalovanej 2/ na prerušenie konania pričom táto žiadala aj odročenie pojednávania v súvislosti so žiadosťou o prerušenie konania. Odvolací súd aj prvostupňový súd sa správne vysporiadali so zamietnutým návrhom na prerušenie konania. Takisto poukázal na to, že rozsudkom 8 C 1/2016 zo dňa 14. marca 2018 bola žaloba na obnovu konania zamietnutá, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom krajského súdu 7 Co 180/2018.

17. Zdôraznil, že konaniu 8 C 1/2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.10.2018 predchádzali konania o vylúčenie veci z exekúcie na Okresnom súde Pezinok pod 10 C 315/2012, kde Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 27. marca 2013 zamietol žalobu L. Q. o vylúčenie veci z exekúcie a predmetný rozsudok potvrdil Krajský súd v Bratislave rozsudkom 4 Co 477/2013 zo dňa 30. septembra 2015. Poukázal na to, že dražba prebehla v súlade s exekučným poriadkom. Súd preskúmal zákonnosť postupu exekútorky ako aj zákonnosť celého priebehu prípravy a samotného priebehu dražby. Vlastníctvo v takomto prípade sa nepreukazuje až vykonaním zmeny zápisu v katastri nehnuteľností, ale právoplatným rozhodnutím, resp. uznesením súdu o schválení príklepu. Z tohto dôvodu bolo potrebné chrániť vlastnícke práva žalobcu v súlade s článkom 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Túto skutočnosť potvrdzuje aj rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 298/08. Žalovaní neoprávnene okupujú vydražené nehnuteľnosti žalobcu dodnes, t. j. už viac ako 7 rokov od dražby a 6 rokov od právoplatného uznesenia a preto je dôležité mu poskytnúť právnu ochranu. Žalovaní odmietli rešpektovať právoplatné súdne rozhodnutia a snažia sa ďalšími špekulatívnymi právnymi spôsobmi zamedziť žalobcovi jeho právo vlastníť majetok. Žalobca má vedomosť, že žalovaní ani nikdy nesplácali a ani nesplácajú pohľadávky oprávnenému, resp. žalovaný 1/ vykonáva pracovnú činnosť v zahraničí a úspešne sa vyhýba výkonu exekúcie zrážkami zo mzdy. Žalovaní ako dôvod dovolania sa odvolávajú na § 421 až § 432 CSP a niekde zas na § 420 písm. f) CSP. Súd prvej inštancie a potvrdil to aj odvolací súd dostatočným spôsobom odôvodnil, keď poukázal na ustanovenie § 126 Občianskeho zákonníka že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam tzv. privilegovaným spôsobom v zmysle § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaní v dovolaní namietali, že súd prvej inštancie neprerušil konanie z dôvodov prejudiciality, avšak v súdnom konaní v odvolaní neuviedli žiadnu prejudiciálnu otázku, ktorú by sám súd nemohol vyriešiť. Súd prvej inštancie aj odvolací súd sa v danej veci vysporiadali s návrhom žalovaných na prerušenie súdneho konania v súlade s procesným poriadkom. Žalovaní sa v dovolaní odvolávajú na rôzne právne teórie z rozhodnutí súdnych autorít, avšak zo žiadnych rozhodnutí na ktoré sa žalovaní ako dovolatelia odvolávajú nie sú bližšie špecifikované k samotnému skutkovému stavu vo veci samej a preto nie sú konkrétne aplikovateľné na dané konanie vo veci a preto je aj zjavné, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe rozhodnutí súdnych autorít a žalovaní dovolatelia sa neodvolávali na nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v súlade s § 421 CSP.

18. Dovolatelia sa snažia v dovolaní presvedčiť svojím nesprávnym právnym názorom, že v čase podania žaloby žalobca nemá konštitutívny záznam v evidencii v katastri nehnuteľností k predmetnej vydraženej nehnuteľnosti, ktorú nadobudol žalobca ako vydražiteľ, za ktorú zaplatil najvyššie podania, príslušný súd schválil udelený príklep súdnym exekútorom a žalobca vydražiteľ sa stal vlastníkom vydražených nehnuteľností, ktoré patrili povinnému = žalovaným. Taktiež podotkol, že aj nezapísaná stavba rodinného domu v katastri nehnuteľností sa považuje za stavbu rovnajúcu sa nehnuteľnosti. S poukazom na uvedené žiadal dovolací súd, aby dovolanie odmietol. Dovolanie má aj vadu v tom, že musí

splňať kumulatívne podmienky v zmysle § 428 CSP. Taktiež z dovolania žalovaných nie je možné zistiť vymedzenie, v čom spočíva vada odvolacieho súdu. Zároveň si uplatnil žalobca aj náhradu trov dovolacieho konania.

19. K vyjadreniu žalobcu podali dovolatelia 1/ a 2/ stanovisko, pričom zotrvali na svojom dovolaní. Uviedli, že pán Q. voči ním vo februári 2020 podal žalobu o určenie vlastníckeho práva, ktorá je vedená na OS Pezinok pod sp. zn. 6C/5/2020. Dovolatelia 1/ a 2/ podaním doručeným dovolaciemu súdu dňa 24.11.2021 označeným ako argumentačné doplnenie dovolania poukázali, že ku dňu konania dražby 25.2.2013 neboli splnené podmienky pre dražbu stavby - neidentifikovaného rodinného domu vybudovaného na parcele č. XX, v kat. území W., v meste L. R.. Žiadali pripojiť exekučný spis 11 Er 1159/2001 a 15 Er 1679. Zdôraznili, že ku dňu konania dražby nebola stavba zapísaná do vlastníctva žalovaných, preto dražba nehnuteľnosti bola nezákonná.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaných treba odmietnuť.

21. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017). Uvedené platí o to viac, ak dovolateľ v rámci podaného dovolania v podstate zopakuje jeho celú predsúdnu argumentáciu, v rámci ktorej (iba) polemizuje s právnymi závermi súdov, spochybňuje správnosť súdneho rozhodnutia, či kritizuje prístup súdu k právnemu posudzovaniu veci, čo medzi iným bol prípad aj tohto dovolania.

22. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 18/2018, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

23. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 4Cdo/209/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

24. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len)ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

25. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k

vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

26. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Inak povedané z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

27. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

28. Dovolatelia v súvislosti s § 420 písm. f) CSP namietali, že okresný súd ako aj krajský súd porušili tzv. poučovaciu povinnosť vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ v zmysle § 160 CSP.

29. Podľa § 160 ods. 1 až 3 CSP súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

(2) Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.

(3) Poučovaciu povinnosť podľa odsekov 1 a 2 súd nemá, ak je

a) stranou štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobu, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

30. Dovolací súd poukazuje na to, že v predmetnej veci rozsudok súdu prvej inštancie bol vyhlásený dňa 15.3.2016, teda aj žaloba žalobcu bola podaná ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, t.j. zákona č. 99/1963 Zb.. Z obsahu predloženého súdneho spisu mal dovolací súd preukázané, že súd prvej inštancie v predvolaní na termín pojednávania na deň 15. marca 2016 dal písomné poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 OSP a § 49 ods. 2 až 5 Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaná 2/ predmetné predvolanie prevzala dňa 27.1.2016, žalovaný 2/ uvedenú zásielku v odbernej lehote neprevzal. Dovolací súd konštatuje, že dovolatelia zároveň nekonkretizovali, akú konkrétnu poučovaciu povinnosť vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ si súdy nesplnili, nakoľko táto poučovacia povinnosť v zmysle § 160 ods. 1 CSP je daná v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Je len logické, že táto poučovacia povinnosť konkrétne v zmysle § 160 CSP, na ktorú odkazujú dovolatelia pred súdom prvej inštancie ani nemohla byť splnená, nakoľko vec bola začatá na súde prvej inštancie 15.12.2014, pričom pojednávanie vo veci pred súdom prvej inštancie prebehlo 15.3.2016, na ktorom bol aj vyhlásený rozsudok vo veci samej, t. j. ešte za účinnosti OSP.

31. Ďalej dovolatelia namietali vo vzťahu k ust. § 420 písm. f) CSP nepreskúmateľnosť, nedostatok dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu.

32. K tvrdeniu dovolateľov, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nedostatočne odôvodnené a v dôsledku toho nepreskúmateľné, dovolací súd poznamenáva, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť (nedostatok odôvodnenia) rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

33. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

34. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

35. Dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení sú zrejmé právne úvahy odvolacieho i prvoinštančného súdu (ich vecnou správnosťou sa dovolací súd nezaoberal), ktoré viedli k prijatiu záveru o vypratání špecifikovanej nehnuteľnosti zo strany žalovaných, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

36. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP dovolatelia namietali aj to, že súd prvej inštancie nesprávne zamietol návrh na prerušenie konania z dôvodu prejudiciality a nesprávne odvolací súd rozhodol, keď toto uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

37. Rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesnými rozhodnutiami, ktorými sa nerozhoduje o právach a povinnostiach sporových strán vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium civilného sporového konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností sporových strán zasahovali konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti, nemožno nevziať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú strane sporu zachované všetky

jej procesné oprávnenia. Dovolací súd tento aspekt zdôraznil už dávnejšie napríklad v rozsudku sp. zn. 2Cdo/29/1992 (pozri R 39/1993), v ktorom uviedol, že podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ OSP (v súčasnosti § 420 písm. f/ CSP) nie je splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania.

38. K tomu dovolací súd uvádza, že podľa súčasnej právnej úpravy obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP (vady zmätočnosti) irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 14/2017). Ak je napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, ide o procesné uznesenie, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdzuje alebo mení rozsudok súdu prvej inštancie. Uznesenie odvolacieho súdu potvrdzujúce uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. Po vydaní takéhoto uznesenia súd prvého stupňa ďalej koná a rozhoduje o veci, teda prípadný nesprávny procesný postup aj pri posudzovaní otázky potreby prerušenia konania, môže byť predmetom posúdenia v konaní dovolacom, nasledujúcim po rozhodnutí súdov vo veci samej.

39. Dovolací súd poukazuje na to, že dovolaním nebolo samostatne napadnuté, resp. napadnutý výrok odvolacieho súdu, ktorým uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania zo strany odvolacieho súdu bolo potvrdené, preto tieto námietky posudzoval v rámci dovolacích námietok proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej postupom podľa § 420 písm. f) CSP.

40. Dovolatelia namietali, že okresný súd a aj odvolací súd postupovali v rozpore s § 162 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého musí súd konanie prerušiť ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v danom konaní oprávnený riešiť. Odvolací súd vo vzťahu k zamietnutému návrhu na prerušenie konania zo strany súdu prvej inštancie uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že neprebíha žiadne súdne konanie, v ktorom by sa riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu v tomto konaní o vypratanie nehnuteľností, potom v súlade so zákonom ale aj zamietol návrhy žalovaných na prerušenie konania. S jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, nakoľko konanie o vylúčenie veci z exekúcie vedené pod sp. zn. 10 C 315/2012 bolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už právoplatne skončené. Pokiaľ sa týka konania o žalobe na obnovu konania vedeného na OS v Pezinku pod sp. zn. 8 C 1/2016 v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhov žalovaných na prerušenie konania nebolo o tejto žalobe Ľ. Q. rozhodnuté zároveň uviedol, že aj keď pre odvolací súd je záväzný skutkový stav zistený v čase vyhlásenia rozhodnutia, musí aj odvolací súd rešpektovať zásadu viazanosti súdu stavom v čase vyhlásenia rozsudku, t. j. musí zohľadniť všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie, ku ktorým došlo od vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Pezinok 8 C 1/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave 7 Co 180/2018 bola žaloba na obnovu konania zamietnutá. Preto odvolací súd dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý v ten istý deň rozhodol o zamietnutí návrhu žalovaných na prerušenie konania ako aj vo veci samej nedošlo k odňatiu práva žalovaných konať pred súdom.

41. Súdny oboch stupňov založili rozhodnutia na tom, že žalobca ako vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdny exekútorom udelený aj exekučným súdom schválený príklep sa stal vlastníkom vydražených nehnuteľností ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na pravdivosť vlastníctva povinného z exekúcie - T. F., ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností spolu s jeho manželkou, ako vlastníkom. Ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd nevidel dôvod na prerušenie konania do právoplatnosti skončenia uvedených konaní, nakoľko dospeli k záveru, že neprebíha žiadne iné súdne konanie, v ktorom by sa riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu v tomto konaní o vypratanie nehnuteľností, preto nevidel dôvod na prerušenie konania do právoplatnosti skončenia týchto iných konaní.

42. Vzhľadom k uvedenému, ani uvedeným postupom nemohlo dôjsť k vade konania podľa § 420 písm. f) CSP, v dôsledku ktorej by došlo k porušeniu práva dovolateľov na spravodlivý proces. Aj tento dovolací dôvod vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnený s poukazom na ustanovenie § 447 písm. f) CSP.

43. Dovolatelia formálne vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Aby na základe dovolania podaného podľa tohto ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP) musia byť najskôr splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 6 Cdo 113/2017 a 7 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania či dovolateľmi napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení môže dovolací súd pristúpiť len ak sú splnené všetky predpoklady po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP podobne ako predchádzajúca právna úprava totiž dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

44. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

45. Podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

46. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

47. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 225/2016, 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 2/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 158/201, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 95/2017, 4 Cdo 118/2017, 5 Cdo 12/2017, 5 Cdo 87/2017, 7 Cdo 20/2017, 7 Cdo 42/2017, 8 Cdo 73/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 49/2017).

48. Dovolatelia v podanom dovolaní v celom rozsahu namietajú, resp. polemizujú s právnym záverom odvolacieho súdu, resp. aj súdu prvej inštancie, ktorý vyhovel žalobe na vypratanie nehnuteľnosti špecifikovaného výrokovou časťou rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 126 OZ s tým, že žalobca bol vlastníkom nehnuteľnosti, ktorú nadobudol udelením príklepu a následným schválením príklepu zo strany súdu podľa § 150 Exekučného poriadku. Dovolatelia nijakým spôsobom nekonkretizujú dovolanie v zmysle § 421 CSP, či ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP, pričom dovolanie v tomto smere v zmysle § 421 CSP nie je prípustné pretože v danom

prípade nie sú dostatočne vymedzené dovolacie dôvody zákonom predpísaným spôsobom. S poukazom na § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. Dovolanie v tomto smere je preto neprípustné s poukazom na § 447 písm. c) a f) CSP.

49. Dovolací súd napokon k podaniu dovolateľov označené ako argumentačné doplnenie dovolania, v ktorom dovolatelia navrhujú pripojiť exekučné spisy udáva, že podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Preskúvaciu činnosť dovolacieho súdu obmedzuje aj skutočnosť, že skutkový stav veci a rovnako ani výsledky dokazovania sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť. Pred dovolacím súdom je dokazovanie v zásade vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania.

50. Dovolací súd rozhoduje len na základe skutočností a dôkazov, ktoré obsahuje odvolací spis. Avšak ani v tomto prípade sa nemôžu uplatňovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré nie sú zachytené v súdnom spise, práve naopak, obsah spisu je meradlom toho, či tu je daný dovolací dôvod. Preto, okrem iného, nemôže byť prípustné, aby dovolateľ oprel svoje dovolanie o procesné skutočnosti, ktoré už mohol a mal uviesť v priebehu odvolacieho konania (Civilný sporový poriadok, 1. vydanie, 2016 ŠTEVČEK, FICOVÁ, BARICOVÁ, MESIARKINOVÁ, BAJÁNKOVÁ, TOMAŠOVIČ, str. 1421).

51. Pokiaľ išlo o návrh dovolateľov na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, tak dovolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mal návrhu vyhovieť (§ 444 ods. 1 CSP). 52. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol pri aplikácii § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalobcoví priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania. 53. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.